

Biblioteca Municipality Deva
SALA DE LECTURĂ

Eugen Taru

— Poate
aşa
te mai
uîţi
puţin
şi la
mine!

17

URZICĂ

ANUL XXII • 15 SEPTEMBRIE 1970 • 16 PAG. • 1,50 LEI

ÎNSEMĂNĂRILE UNUI INDISCRET

● O piatră scumpă are nevoie de razele soarelui ca să lumineze, altminteri șade în fundul pământului și-o înghite bezna veșnică...

● Orice dorință este o deșertăciune. Când ți-ai îndeplinit-o, e ca și cum n-ar fi fost niciodată. Pe când, dac-a rămas dorință, trăiește de-apururi.

● În cariera fiecărui scriitor intervine o epocă de oboesală, de sațiu, de dezgust, a lui însuși și a celorlalți, o pauză fecundă, care pregătește faza finală, de maturitate, de muncă gravă, premergătoare gloriei supreme, incontestabile.

● Tristețea unei garderobe prea bogate: oricâte rinduri de haine ai avea și oricâte pălării, nu poți purta, din nefericire, în același timp, decît una singură și aceasta nu-ți schimbă dizgrația fizică. Din unduirile multicolore și orbitoare ale citorva zeci de duzini de cravate, nu poți arăta lumii decît un simplu nod, fiindcă dacă desfășori cozi de păun și falduri de scoică vegetală, vei da impresia de snobism și, mai rău, de prost gust. Cînd ești frumos, umbli cu gîtul gol și cu haina pe umeri.

● Virtutea nu e seducătoare. Omul ireproșabil, oricît geniu ar avea, nu atrage femeile.

● N-a fost nimeni mai orgolios ca d' Annunzio. Secretarul și biograful său postum, Tom Antognini, ne spune că poetul împărțea lumea în două: d' Annunzio și restul muritorilor.

● Numai după ce s-a dus un prieten — și din ce în ce tot mai mulți devin prietenii din lumea fantomelor și tot mai puțini acei ce sînt aievea — vezi că nu l-ai prețuit îndeajuns, că n-ai stat cu el atît cît ar fi trebuit, că prea erau neînsemnate micile voastre neînțelegeri și că sufletele voastre se căutau chiar în clipa cînd păreau că se resping...

● Desigur, povara recunoștinței e grea și apăsătoare.

● Într-o societate în care majoritatea — dacă nu unanimitatea — nu se ține de vorbă, omul punctual, precis, nu este prețuit.

● Cel ce nu muncește, nu poate prețui munca altora.

● Noțiunile contrare firii noastre ne scapă.

● Ca să nu aibă vreo îndatorire, mulți atacă din senin pe binefăcător, se leapădă în public de el crezînd că, astfel, și-au scăpat obrazul, au cucerit o anumită independență, o intraripare.

— Mă scuzați, trebuie să plec la ședință în legătură cu buna servire a clienților...

V. Crișan

TOVARĂȘULUI PETRE ARGESAN

lată-ne, tovarășe director, în plin sezon autumnal, anotimp scaldat în belșug, în cules de vii și în numărat de boboci. Dar să lăsăm deoparte pentru moment culesul viilor și să ne ocupăm de număratul bobocilor.

Veți ridica probabil din umeri, a uimire, întrebîndu-vă subalternii: «Despre ce boboci e vorba, tovarăși, că doar nu rațele sînt specificul nostru».

Pînă la ora actuală, două dintre specificurile dumneavoastră sînt: 1) Georgescu și 2) Stuparu, șeful serviciului personal al întreprinderii pe care o conduceți.

Dar să ieșim din mister și să intrăm în concret. Concretul sună cam așa: întreprinderea dumneavoastră ducea mare lipsă de muncitori calificați. În consecință ați încheiat cu un for în drept o convenție, o înțelegere, o minută, mă rog, numiți-o cum doriți, fiindcă nu ăsta e baiul. Baiul urmează abia după solemnitatea semnării minutei, pe care ați respectat-o așa cum îi spune și numele, un minut.

Forul în drept a recrutat și v-a recomandat 70 de tineri, dornici să învețe meseria meșterului Manole, la nivelul secolului XX.

Dumneavoastră v-ați angajat să organizați un curs de calificare, în care cei 70 de viitori Manole contemporani să-și însușească tainele frumosului și greului meșteșug. Dar vai! Făgăduiala dumneavoastră a intrat aidoma lui Manole, în legendă. Dacă pășea în legendă prin intermediul folclorului, altul ar fi fost poate, destinul eroico-literar al dumneavoastră și al celor doi eroi-subalterni Georgescu și Stuparu. Din păcate însă, iată-vă pătrunși în legendă prin intermediul «Urzicii». Mde...

Aici, la cursul de calificare, cei 70 de boboci au trecut sub înalta și părinteasca oblăduire a tovarășului Georgescu, uns secretar al cursului, și a tovarășului Stuparu, numit responsabil al aceluiași curs. Și a început,

Mircea Pavelescu

RONDELUL ARMURII GOALE

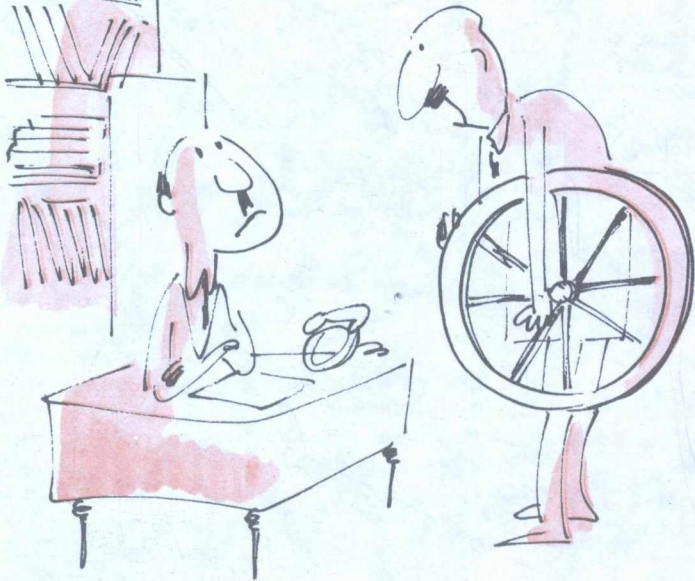
Armura goală, tigrul împăiat
Mai pot produce spaimă citeodată
Cînd în cămara lor întunecată
Pătrunde cite-un ins neavizat.

Estetul meu e veșnic încrunțat
Și bombăne cu fața-nnegurată.
Armura goală, tigrul împăiat
Mai pot produce spaimă citeodată.

Cînd plin de-o siguranță studiată
El te turtește prompt printr-un cîtat
Din cite-o dogmă ultra perimată,
Îmi vine-n minte spaima de-altă dată:
Armura goală, tigrul împăiat.

LA BIROUL DE INOVAȚII

— S-a mai făcut?!... Nu mai spune!! De ce, că nu te-am băgat și pe dumneata în combinație?

Nell Cobar

— Poftim, și cînd am picat anul trecut la cinci examene făceai pe grozavul, că n-ai avut în viața ta nici o restanță!!

respect

RECTORUL ÎNTREPRINDERII JUDEȚENE DE CONSTRUCȚII - VÎLCEA

tovarășe director, o calificare, de-au rămas țuț cei 70 de necalificați!... «Bă, tu de colo! La ce meserie te-ai înscris?». «Instalații, să trăiți». «Bun, atunci dă fuga la debit și adu-mi un pachet cu Mărășești. Dar să nu te instalezi la taifas cu debitantul, că strîng șurubul. Executarea!» Apoi venea altul să predea materia: «Mă, tu ăla lungul. Ce visezi să fii?» «Visez să fiu betonist». «Lasă visele, bre, că aici se muncește, nu se doarme. Dă fuga la brutărie și adu-mi o piine. Numai vezi să fie proaspătă, nu beton. Hai! Calificarea!...»

Și uite așa, tovarășe director, calificarea bobocilor mergea strună. După trei luni de învățatură, viitorii constructori cunoșteau materia ca apa: dulgherii deosebesc cu ochii închiși o piine caldă, de una tare ca lemnul, electricienii știau că polul pozitiv e polul pe care îl primesc de la meșteri pentru diverse cumpărături, vopsitorii știau că în materie de cursuri unii lectori, total neadecvați, umblau cu cioara vopsită și etc. Mai ales etc.

În acest context de împrejurări, dumneavoastră, tovarășe director, n-ați luat nici o măsură. Nici cel puțin măsura ca acestor boboci să li se încredințeze o muncă mai înaltă. De pildă, în loc să se califice în cumpăraturile țigărilor Mărășești și a brânzei de vaci, să li se fi acordat posibilitatea cumpărării țigărilor Snagov și a șvaițerului. În felul acesta flăcării ar fi căpătat încredere în propriile lor forțe.

Ca să nu mai vorbim, tovarășe director, și de alte minore scăpări, cum ar fi procurarea îmbrăcămînții de protecție pentru cei 70 de naivi, cum ar fi obligația asumată de dumneavoastră prin cei doi vajnici reprezentanți Georgescu et Stuparu, că cei 70 de tineri vor merge de două ori pe lună la casele lor, pe cheltuiala întreprinderii, cum ar fi obligația ca, pînă la primul salariu, celor 70 de tineri încă vișători să li se servească

masa fără plată, cum ar fi obligația cu cei 70 de...

Vai, tovarășe director, dar sîntem optimiști. Fiindcă din cei 70, n-au mai rămas decît 38!... Pe cei mai slabi și mai rupți de viață, i-au speriat metodele de calificare și au tuit-o retur spre casă. Calificare, — își închipuiau copilandrii — înseamnă să înveți meserie. Habar n-aveau că de fapt calificare înseamnă să li se ciupească din salariul pe care trebuiau să-l primească; cum să bănuiască oare acești puști căzuți din lună, că, calificare (aici cacafonia ni se pare binevenită în această situație total cacofonică) înseamnă încasarea citorva lei de la fiecare dintre dinșii, cică pentru viza de flotant, ca pînă la urmă să rămînă și fără bani și fără viză...

Cum să știe tinerii toate acestea, dacă nici dumneavoastră, în calitate superioară de director calificat, nu le-ați aflat? Sau n-ați vrut să le aflați. Sau le-ați aflat și le-ați uitat. Observați? Sîntem largi, vă oferim o gamă întregă de variante. La alegere.

Important e, tovarășe director, ce se va întimpla în continuare cu ei, cu acești 70... pardon... cu acești 38? Sau, poate, la ora actuală, nici nu mai e vorba despre «ei»? O fi vorba despre «el». Nu ne-ar mira ca atît să mai fi rămas.

Ce ți-e și cu tinerii de azi! Se supără din nimic. Că doar atît le-ați oferit: nimic!

Zi-i tinerețe, tovarășe director. Sau zi-i cum vrei, dar pentru dumneazeu, zi ceva...

Cu deosebită stimă, simpatie, respect și mai știți dumneavoastră ce,
«URZICA»

POEM pleonastic

*Cînd avansez mai înainte
și nu mă-nțorc de loc-napoi,
îmi vine să-mi aduc aminte,
de cînd vorbeam noi ambii doi.
Fiindu-mi dragă, te iubesc.
Dar tot mereu și des suspin,
că toate trec și nu s-opresc,
cum curge-n sticla glajei vin.
Dar însă, dacă totuși, deci,
e și util și necesar,
nu spun cărărilor poteci
decît în'implător și rar.
De altfel nici nu-mi șade bine
ca să birfesc de rău pe-oricine.
Așa că mă opresc în loc:
Cu vorbele urite, hide,
de unu singur nu mă joc,
că-mi vine să zimbesc a ride.*

V. Bâldescu

La examen...

Giuseppe Navarra

ÎN PARC

În unele parcuri, cu
rătenia lasă de dorit.

*Nu știu cine poartă vina.
Dar un fapt s-a constatat:
Că în parcul cu pricina,
Numai aeru-i curat!*

Unuia care, sfîdînd cla
sicul aviz, calcă totuși pe
iarbă.

*Prinse-n mintea mea să fiarbă
O-nțebare, cred, firească:
Dacă-și bate joc de iarbă,
N-ar fi bine s-o și pască?!*

Există parcuri «de cui-
tură», în care activitatea
culturală este inexistentă.

*Fără nici un pic de ură,
O afirm și o susțin:
Parcul este de cultură;
Direcțiunea, mai puțin!*

DIN INVIDIE

I. PELTZ

— Nu te mai astimperi, to-
varășe Muscă? Ce-i cu dum-
neata?

— Nimic, tovarășe director,
nimic, e din invidie!

— Ce invidie, care invidie?
Toată ziua, bună ziua, te ții
de intrigi, de cancanuri, de
calomnii...

— Eu, tovarășe director,
care toți mă știe că-mi vād
de servicii, servicii și casă —
casă și servicii...

— Da' cu tovarășa Aglaia
ce-ai avut?

— A avut Stînboală de la
Arhivă, — nu eu! Și dacă
vreți să știți, tovarășe direc-
tor, și Popescu 2 s-a cam
încurcat cu ea... că...

— Nu mă interesează, —
ce mă interesează e să-ți vezi
de treabă, să încetezi cu intri-
gile, cu cancanurile, cu ca-
lomniile!

— Încetez, tovarășe direc-
tor, încetez, da' să știți că
toate e din invidie!

— Lasă, lasă... știu eu!

— Știți, — dumneavoastră
să nu știți?!

— Și cu Drăgulescu, și cu
Țepoia — ce-ai avut?

— Nimic, tovarășe direc-
tor, nimic. Uitați, măcar că
de copil sint progresist, asta
mi-i crucea: nimic n-am av-
ut, măcar că Țepoia a în-
tîrziat la *Caru cu bere* și a
căzut de și-a zdrelit nasu' și
are un buboi... I-ați văzut?

— Iar dumneata, tovarășe
Muscă, un om bătrîn, te-ai
apucat și ai dat sfoară că
Țepoia se îmbată în fiecare
zi...

— Da' de unde! În fiecare
seară, spunea Drăgulescu,
nu eu!

— Ba dumneata! Și te ții
și de intrigi. Îl vezi pe Mincu-
lescu și-l întrebi, așa nevinov-
vat, dacă a avut «ceva» cu
Simian. Te duci la Simian și-l
întrebi, tot așa nevinovat, da-
că a avut «ceva» cu Mincu-
lescu. Rezultatul: de unde
pină atunci erau prieteni, acu'
nu-și mai vorbesc, fiecare
crezînd că știi ce știi dum-
neata. Frumos e, tovarășe
Muscă?

— Nu e, ce e drept e drept:
nu e, dar toate e din invidie!

— Și tot «din invidie» te-a
prins colegul dumitale Stî-
nuță virînd în poșeta tovară-
șei Tața un bilețel în care
pretindeai că soțul ei o înșea-
lă cu vecina — o femeie cum-
secade, serioasă...

— Nu cu vecina, tovarășe
director, cu fata de la tutun-
gerie — da' vream să-i fac un
bine.

— Ce bine, care bine? Ce
te amesteci dumneata în
viața particulară a oameni-
lor? Și mai ales că nu-i nimic
adevărat?!

— Nu e, ce e drept e drept:
nu e!

— Atunci? Mai umbli la
bodegă cu cîte-un prieten,
bei cu el ce bei și apoi dai
sfoară prin instituție că abia
s-a urnit omu' de pe scaun de
amețit ce era! Și cu portarul
ce-ai avut?

— Nimic, tovarășe direc-
tor, nimic, i-am spus o vorbă,
colea, la furie...

— Omu' te-a întrebat unde
pleci în timpul serviciului.
Era obligat s-o facă! Și dum-

neata l-ai făcut albie de porci!

— A reclamat el?

— Au reclamat alții, care
nu pot suferi asemenea atî-
tudini. Și nu le poate suferi
nimeni!

— Da' portaru' n-a recla-
mat!

— Ți-am spus: nu!

— Nu, pentru că știe că-l
am la mînă: ia șperț și...

— Vezi, tovarășe Muscă,
nici asta nu-i adevărat: por-
tarul e un om cinstit! Dum-
neata născocoști mereu cîte
ceva, azi împotriva unuia,
mîine împotriva altuia. Ai in-
dispus, ce zic, ai sperat în su-
runa! Mereu mi se plîng oa-
menii!

— E din invidie, tovarășe
director, numa' din invidie

— Și tot din invidie ai tele-
fonat sotiei lui Trandafir că
s-a dus cu «cineva» la grădi-
nă, la șosea? Și n-a fost ni-
mic adevărat! Cînd femeia a
telefonat, a dat de Trandafir
care avea lucrări de terminat.
Îți spun: sint pur și simplu
indignat de purtarea dumi-
tale! Și indignați sint toti co-
legii dumitale!

— Din invidie, tovarășe di-
rector, din invidie!

— Ia, te rog, isprăvește cu
astea! Ai apucături nenoro-
cite, năravuri vechi... De ce
te-ai dus la bătrînul Chircu-
lescu să-i spui că l-ai vizitat
pe fii-su la spital și «ți se
pare» că l-ai auzit pe doctor
afirmand că băiatu' are can-
cer?

— N-are cancer: are o *con-
fuzie* intestinală!

— O ocizie, tocmai! Și
bătrînul era să facă un in-
farct, să moară! Îl aveai pe
conștiință!

— Îl aveam, tovarășe di-
rector, ce e drept, e drept:
il aveam! ...Da' de unde știți
'mneavoastră cum a fost?

— Păi mi s-a plîns omu'!

— Din invidie!

— Te rog să termini! Dacă
te mai prind cu intrigi, cu
cancanuri, cu calomnii, îți
desfac contractul de muncă.

— Serios?

— Foarte serios!

— Și de ce-o faceti?

— O fac pentru că nu se
mai pot îngădui astăzi ase-
menea comportări!

— D-ai-a?

— Da!

— Nu, tovarășe director,
v-o spun de la obraz! Nu! Nu
de asta o faceti!

— Da' de ce?

— Din invidie, tovarășe di-
rector, din invidie...

ANUNT

*M-am pierdut de mai multă
vreme! Cine mă caută mă
găsește la revista Arici Pogo-
nici că acolo m-am mutat.*

Haplea

p. conf. Marin Iorda

Inventarele la cooperativa din Ar-
mășeni, județul Harghita, ținându-se
lanț, localnicii sînt nevoiți să se apro-
vizioneze din comuna Bancu.

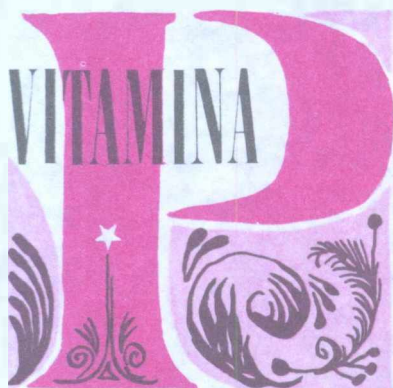

— Poate voi rideți, dar mie
nu-mi place deloc BANCU!

— V-am întrebat, dacă aveți praf de vanilie și nu mi-ați răspuns!...
— Și tăcerea e un răspuns, tovarășe!...

Aurel Felea

— Pică, pară mălăiață,
În gura lui Nătăfleată!

Îi spun pere: — Pică-odată!
..Dar ea, încăpăținată,
Stă pe creangă-n păr, ca para!

Uite, e pe ducă vara
Și — alții — au adunat în ladă
Ditai perele grămadă!...

— Pică, pară, cît de mică!
..Aș!... Nu pică și nu pică!

Chiar că asta-i nedreptate!
Păi așa nu se mai poate!
Perele-s niște stricate!

Trebuie desființate,
Iar acei ce le consumă
Să plătească toți o sumă
Drept amendă, sancțiune,
Pîn-or să mănince prune
Și să li se scoată-un dinte,
Ca să se învețe minte
Și să strige toți cu mine
«Jos cu perele! Rușine!»...

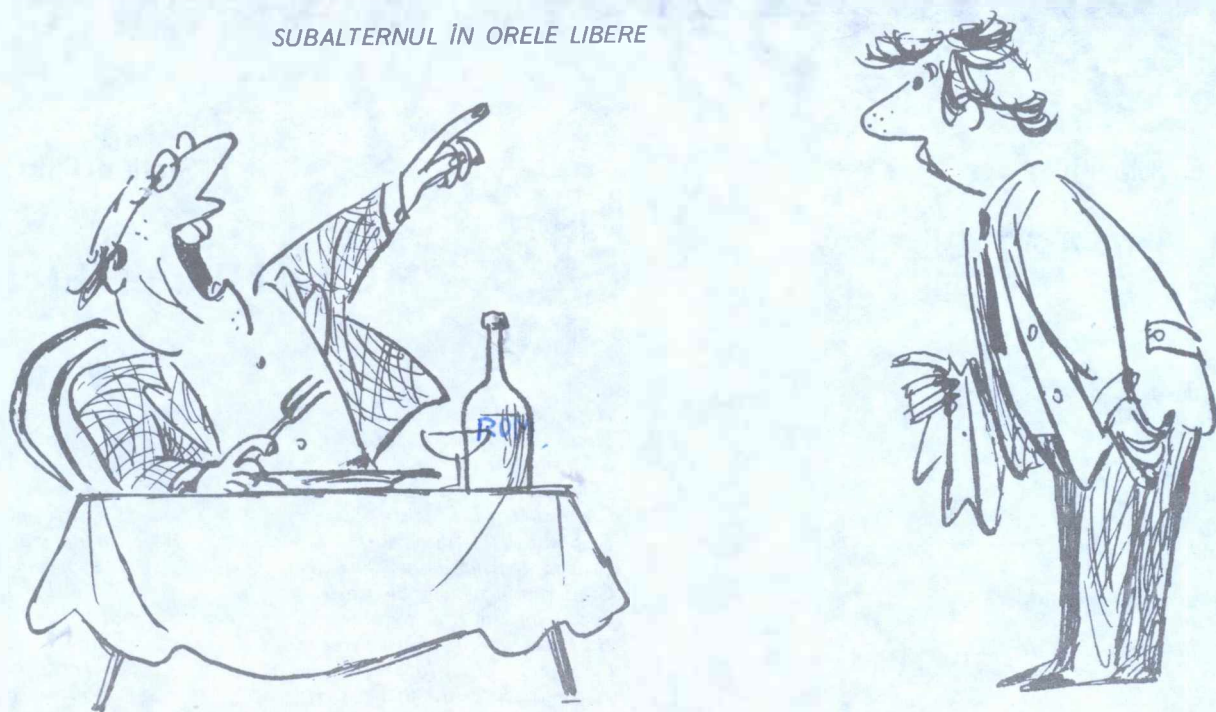
Zice unu':
— Măi, ce facem cu nebu nu' ?
Nu vedeți că-i numai fiere?
Hai să-i dăm cîteva pere!

→ Săru' mina!... Păi vedeți?...
N-am vorbit eu pe pereți!

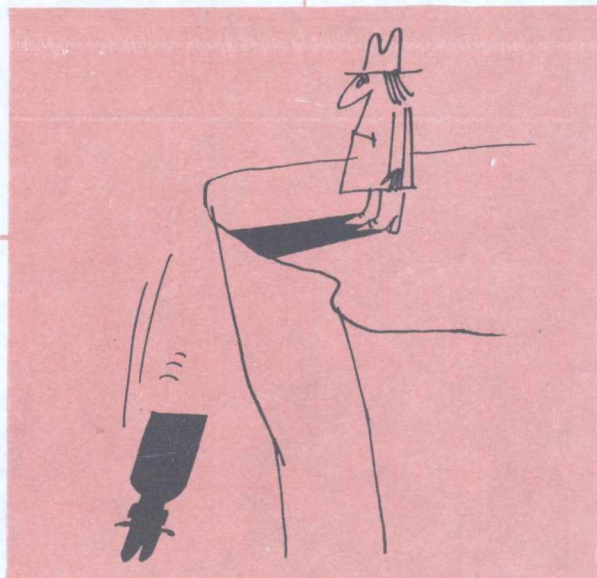
Bine că s-a dovedit:
Para nu-i de ocolit!
N-am fost eu chiar nătăfle!
E un aliment de preț!
Scris și prin tratate e
C-are vitamina P,
E zemoasă,
E gustoasă
Și e foarte sănătoasă!
Din aceste pricini, eu
Am strigat și strig mereu,
Sincer, cît mă ține gura,
Ura pentru pere, ura!
Să trăiască,
Să-nflorească
Și cu ele să prospere
Toți cei ce mănîncă pere!

SUBALTERNUL ÎN ORELE LIBERE

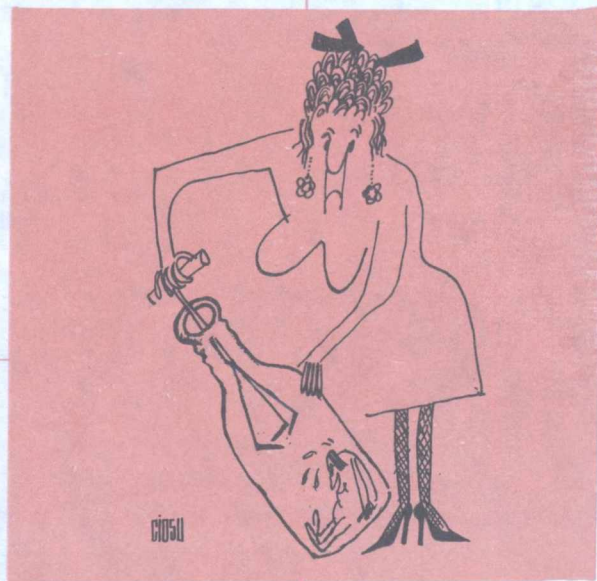
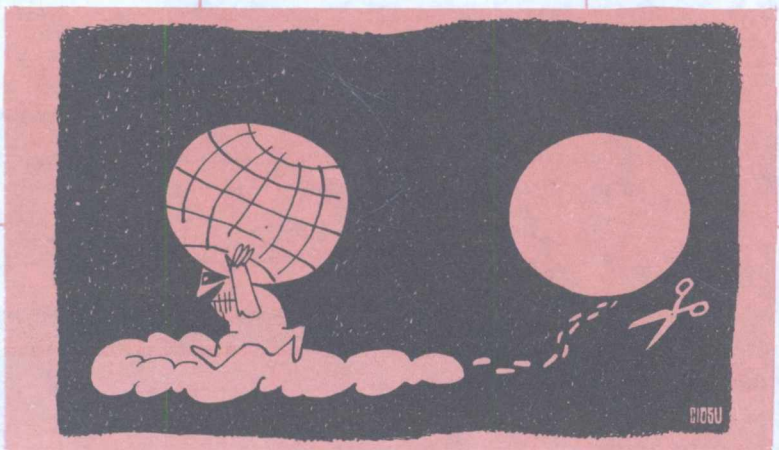
A. Poch

— Ascultă «șefule!»...

CARICATURISTULUI
Din EXPOZIȚIA CIOSU
(Bacău)

D. Mazilu

ACVA - PASTEL

Nori plumburii din înalțuri se lasă
Cu ploaia în plasă
Să sature crengilor buzele
Că ciufulite li-s frunzele.

Trăsnete sfișie-a cerului poale
Și dau tîrcoale
Să se prelingă prin chica ploilor
Răcnind fără noimă la ropotul stropilor!

Fața pămîntului o-neacă plînsul.
Și întră-într-însul,
Strînsură de picuri din zeamă de ploaie
Să-și ude pămîntul fierbinți măruntaie.

Din nou are soarele zîmbete proaspete
Și-i cerului oaspete!
De ce-i musafir și nu este stabil?
Păi altfel n-ar avea sens «timpul probabil»!

MOTANUL NEÎNCĂLȚAT

A fost odată un motan
Nici încălțat nici năzdrăvan
Și totuși un motan vestit
(De care poate-ați auzit)
Că-n curtea lui, destul de mare
Și plină de viețuitoare,
Știa să doarmă de-a-n picioare.
Cînd rămînea doar el acasă
Jucau toți șoarecii pe masă,
Ba chiar vedeai cîte-o pereche
Cum joacă bîza, la ureche...
(La șoareci, ca să știți și voi,
Se joacă bîza chiar și-n doi
Din multe cauze — dar prima
E... ca să-mi iasă mie rîma!)
Stăpînul își făcuse planul

S-o isprăvească cu motanul
Și într-o zi, din bătătură,
Îl duse-n sac legat la gură
Depart, peste dealuri, hăt,
Să nu mai vină îndărăt.
Dar tocmai cînd să-l toarne jos,
Se întîlni c-un om milos
Și vorbă-ciorbă, tura-vura,
Veni de se schimbă figura:
— Ia dă-l încoace, măi rumâne,
Că uite-acuș îl bag în pîne!
Și zici că doarme? Ce contează?!
(Ia ici trei franci, c-altfel turbează!)
Să doarmă, frate-meu, cît șapte,
Eu am să-l pun... paznic de noapte!

Tricoul nr.

1

de Neagu Rădulescu

PORTARUL!

Cel mai important personaj într-o instituție, căci dacă nu vrea mareșalul să-ți dea drumul înăuntru, dumneata faci zimbire pe stradă și citești mai departe «Informația» pe trotuar.

PORTARUL!

Personajul cel mai important într-un meci de fotbal, căci dacă prinde el o zi bună, tribunalele și peluzele sînt apucate de un delirium tremens mai abitir decît epocalul cutremur de la San Francisco, evocat pe ecran lat.

Dar și dacă prinde o duminică proastă și parcele fotbalului îi hărăzesc niște găuri consecutive în poartă ca la șvaițerul de export, atunci personajului nu-i cad numai barele pe cap, dar îi mai zboară din peluze și niște sticle de suc sau pepsi, plus toate merele și roșiile stricate de la Aprozar căci ouăle stricate nu se mai poartă decît la Scala din Milano.

Purtînd tricoul nr. 1 el e și responsabilul nr. 1 al tuturor înfrîngerilor, stînd, cum s-ar zice, în schema cea

prăzluie a terenului, pe post de țap ispășitor și primind în 90 de minute tot ce fantezia a conceput în materie de nomenclatură a cornutelor, de la numitul țap pînă la mărețul Apis.

Centrul înaintaș mai dribleză (cînd poate), mai face fițe pe poante și șpagate ca Ulanova sau Magdalena Popa și uneori (cînd nu se mai așteaptă nimeni) mai dă cite-o boabă în poarta adversă cu spițul bocancului sau cu fruntea super-moțată să se ducă vorba prin vecini că băiatul are și la mansardă — vezi Doamne! — un motorăș în mișcare.

Dar portarul stă pe loc ca fahirii pe cuie înroșite, pe lame de ras sau pe ace de siguranță.

Cînd marchează cel de la centru, l-ai văzut cum se împăunează cum se scutură și cum sare, dînd cu pumnii în cer să-i spargă parcă toate geamurile. Cum se lasă tocăit pe amîndoi obrajii de parcă ar fi vreo vedetă de cinema după acordarea premiului Oscar, nu după un golșor — fie vorba între noi! — marcat tîrîș de mama întîmplării!

Pe cînd portarul arde mereu pe ghimpi!

Ei, e 1—0! Mare scofală!

O boabă! Au marcat băieții una!

Dar dacă nu apăra el atîtea pînă acum?

Totdeauna însă și centrul înaintaș, și infatuatul măturător, și împiedicatele extreme, și globanii de fundași sînt numai eroi, pe cînd el, nr. 1, rătălitul, înghiontitul dintr-o bară într-alta și pedepsitul! — auzi, să apere toate bombele și de la unsprezece metri, fiindcă ceilalți din echipă sînt cleptomani — este rar erou, dar mai totdeauna martir.

Erou cînd iese pasiența (și iese — vai! — atît de rar) și martir în serie, căci ce poate fi mai umilitor decît să te apleci și să scoți cu fîrașul din colțul sting al plasei rușinea cea rotundă. Treabă de femeie de serviciu.

Apoi, mai toată mulțimea asta de gură-cască te tot judecă în comparație într-adevăr cu eroii antichității.

— Ehe, l-ai văzut pe Iașin! Aia, da! Dar Banks? Și, în definitiv, de ce tocmai Banks? Să-i luăm pe-ai noștri! Un Jenică Lăpușneanu, un Zombori, un David, un Sadowski! Și parcă ce, cu Voinescu ni-era rușine? Dar asta?

Mereu judecat prin comparație cu zeii Olimpului, uitînd toți că ești tu, acolo, sau

un lungan bun la mingie pe sus și vulnerabil foc la cele care sărută iarba, sau unul scurticel, nereușind să prindă nici o boabă la păianjen, excepțional însă cînd e vorba să-și culeagă dinții din bocancii adversarului.

Număr de premiu și de ghinion: Numărul 1!

Ia aruncați-vă privirea o clipă, vă rog, colo pe banca rezervelor. Trei gealați așteaptă să-i ia locul.

Și atunci, scuipînd în palme, bietul portar, titularul, cum să nu-și mai facă din an în paște și de cap și de inimă albastră?

Și uite așa o dată și uite așa de două ori i se duce personajului buhul că-i place să se mureze.

Or, în disciplina asta afurisită de la trufanda sportivă la murătură e un singur pas. Unul. Unul cît o prăpastie.

Cum îl faci, malacii de pe banca rezervelor se reped să-ți dezbrace tricoul.

Așadar, e mai sigur cu inima neumată și chinuită, dar în schema de gazon a terenului, decît leorcă de sudoare și veselie, dar în tribune cu cornetul de semințe în mină.

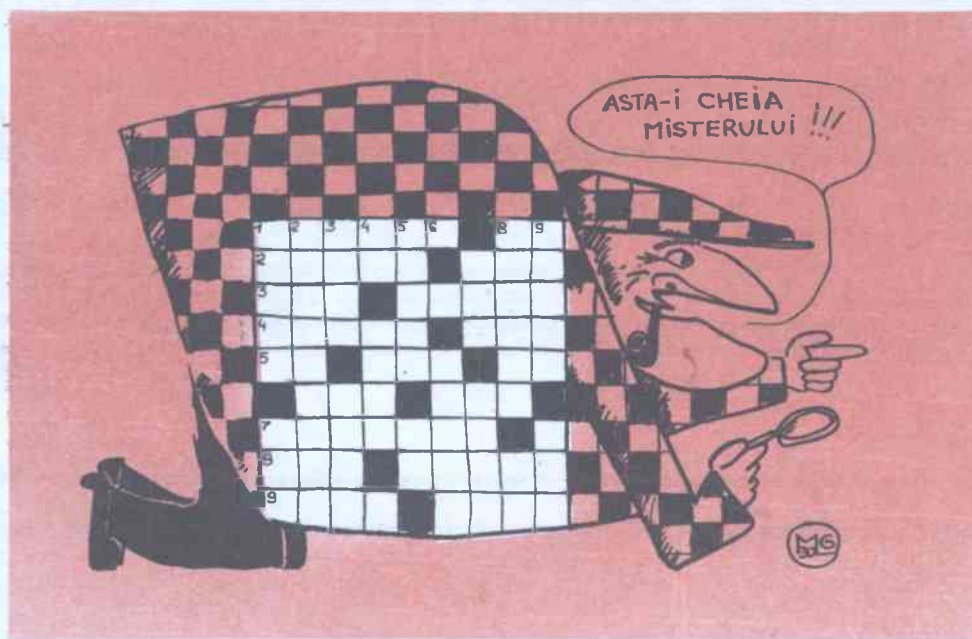
(Din volumul «Fotbal cu piine», în pregătire la editura Stadion)

POANTE LA PATRA

Giuseppe Navarra

Mihai Grosu

ORIZONTAL:

1) Schimbă vorba. — Un campion sucit. 2) Multe și mărunte. — Iese ca din pușcă. 3) Obrazul subțire care se ține cu chelțuială. — Una, în permanență săpată (pl.) 4) Opt și ceva. — E galben la față și îl mișcă vîntul. 5) Rupt în părți. — Zid vechi. — Strîmt la mijloc. 6) Măsură la... ocazie! — Bună cît îi merge clanța. 7) Începe ziua. 8) Și-a pierdut și dracul capul! — Spic cu spic (pl.) 9) Asta este cam șiret. — E acră, dar la mijloc e invers.

VERTICAL:

1) Face și pe dracul. — Întîmpinat cu multă căldură. 2) Hoț cinstit. 3) Scurtă cîntare. — Cîntec de unul singur. 4) Începută de la mijloc. — Cunoscît prin lipsa sa de bun gust. 5) Evidențiază albul. — Un glas de pe margini. 6) Viața ieșită din uz. 7) Bani... gheață. — Cade în fiecare seară. 8) Nu începe supărare. — Porc gol. 9) Pur și simplu sînt niște mîgari. — Asta de dincolo.

DEZLEGAREA CAREULUI Nr. 13

1) PAR — VOTCA 2) ADUNARE — S 3) PAȘI — BRĂȚ 4) UȘI — SÎC — A 5) S —

NUNTIT 6) ANEMIE — AE 7) RO — BT — FUM 8) TERENURI 9) CAVALER — R

Cîștigător:
CIUCĂ STAN
Cal. Ferentari 72, Bloc 21
Sector 6, Loco

Silviu Georgescu

DIMINETILE Lunii

Era cea mai frumoasă dimineață de iunie pe care o văzusem în ultimii o sută cincisprezece ani. Probabil unde era și ziua mea de naștere — deoarece ultimele o sută cincisprezece zile de 21 iunie la care asistasem pînă atunci se dovediseră la fel de înșorite și de limpezi.

Sărbătorirea trebuia să înceapă la orele 9 fix — și ca să nu întârziez am plecat încă de la 6 spre cosmodrom.

Băieții mă așteptau toți. De la cel mai tânăr pînă la bătrînul robot de tip uman «U», cam dereglat în urma unei încercări de racordare pe viață cu o tînără steno-marțiană mai mică decît el cu aproape 300 000 kilometri pe secundă.

După felicitările și strîngerile de mînă de rigoare, am decolat.

V-am spus, era cea mai frumoasă dimineață de iunie din cîte văzusem. Ici-colo, grupuri de lucrători ai ICAB-ului fugăreau cu aspiratoarele niște ciruși bucalați și scămoși, pe care îi adunau pînă la urmă într-un bidon de polistiren. Ceva mai încolo, întil-

nirăm un vehicul al pazei publice care supraveghea turnantele marcate cu sferturi de colaci de fum și, la una din intersecții, un robot ce lustruia un asteroid.

Totul era atît de limpede și de curat, atît de pur încît aș fi vrut să compun versuri. Dar demult, demult de tot nu mai făcusem așa ceva... De pe cînd aveam șaisprezece ani! Șaisprezece ani... Șaisprezece ani... Trimiseseam poezia unei redacții care avea un colț anume consacrat tinerelor condeie. Dar pe atunci asaltul la gloria literară era atît de frecvent încît bietul redactor nici nu cred că mai apucase s-o citească. Încercai să-mi amintesc. Poezia se numea... se numea... Și-n clipa aceea îmi adusei aminte: «Diminețile lunii», așa se numea.

Frînarea rachetei mă trezi din reverie. Aterizasem. Norul de flăcări străluci exploziv de o parte și de alta a bordajelor, apoi urmă o zguditură. Eram pe malul mării.

Doi tineri abia trecuți de cincizeci de ani îmi înmînară în numele întreprinderii o

sticlă de Fetească contingent 1969, un submarin de buzunar cu lanț și un antigraf.*) Mă îmbrățișară și în urma lor apărură, nesfîrșită, coloana amicilor, așezați cite opt pe rînd, cu mîinile gata întinse.

Dar n-am apucat să mă apropriez de ei căci, pe neașteptate, nepoțica mea țîșni dintr-un boschet și dîndu-și la o parte șuvițele cărunte, se apropie sărînd într-un picior și fluturînd un ziar:

— Uraaa! Bunicuțu' e poet! — strigă ea cît putu de tare. E un liric, un romantic, un clasic! Poftim, citește!

Și îmi întinse ziarul. Pe ultima pagină, la rubrica «Tineri condeie», tipărit cu litere de-o șchioapă, titlul: «Diminețile lunii». Dedesubt, o notă a redacției:

«Scuzîndu-ne pentru această regretabilă întârziere, ne grăbim să publicăm poezia «Diminețile lunii», aparținînd tînărului talent...» etc.

*) Antigraful — creion antic, adică, pur și simplu, un creion.

În subsolul Muzeului Brukenthal din Sibiu din cauza unui robinet uitat deschis, au fost degradate parțial 45 de tablouri.

— O! dacă bietul Tintoretto să inoale, eram salvati!

NEGLIJENȚA, BAT-O

În incinta fabricii «NICOVALA» ra poate intra oricine, neefectuînd control. De asemenea, documente portante (planuri de studii, de proiect) se închid în fișetele respective.

NICOVALA. — Adormitul! Poftiți-mă, mă ciocăne pe mine la...

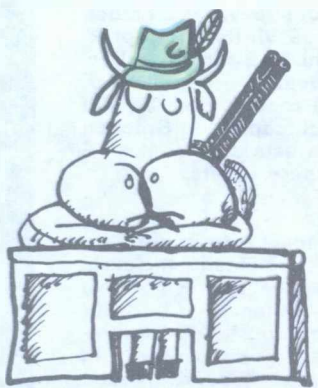
NEGLIJENȚA, BAT-O

Gestionara Eva Nistoran de la magazin alimentar din Moldova a fost captivînd mărfurile «după ochi» și a dus o pagubă de 30 000 lei avu-

EVA către EVA NISTORAN — Ce te așteaptă? Nu știu! Eu însă am pătî-o pentru un singur măr!

B.D. Florian

concurrentul

OGARULUI

Era vacant, odată, un post de vînător
Și-a fost propus ogarul — prea sprintenul Azor;
Cînd un cocoș de rasă cu trecere-n ogradă,
Pe o movilă mică, săltă, ca toți să-l vadă
Și-umflîndu-se în pene, vorbi: — «Aș vrea să spun
Că-ntr-adevăr, ogarul la vînătoare-i bun.
Dar... (se opri o clipă) eu cred că se cuvine
Un pic de-orientare, să chibzuim mai bine.
A fost văzut, pe vreme, adesea, în comună,
În nopțile senine, cum mîrșia la lună!

Or, noi sîntem cu luna în pașnice relații
(Vezi astronomii, cosmonauții, literații...)
N-aș vrea, se înțelege, să-nfluențez de fel,
Dar am un ins ce-mi pare mai potrivit ca el,
Neprihănit la cuget ca laptele de vacă...»
— «Mă rog, vorbi ariciul, dar ce știe să facă?
E iute de picioare? A mai vînat nițel?
Și ce-a fost pînă astăzi?» — «De fapt, este vițel!
Dar are rezultate la supt și am motive
Să cred că-n vînătoare e plin de perspective.
Chiar Grigorescu-n pinze l-a pus, pilduitoare».
...Și fu numit vițelul pe post de vînător.

Trecu de-atunci, să zicem, o lună, poate două:
— «Hei, ce face vițelul?» — «Mde, stă... ca-n poarta nouă
S-a strădui, dar bietul, în toată perioada
A prins o muscă numai, cînd a izbit cu coada...»
— «L-ați instruit în muncă? L-ați ajutat?» — «Firește».
— «Să-l sprijiniți continuu, temeinic, și va crește».

...Deci, la vînat, vițelul fu ajutat din nou
Și-a tot crescut, cu timpul, îmbătrînind ca bou!

Fiind angajat fără o serioasă verificare gestionar la I.A.P.L. «Tușnad» din București, Ion Gheorghe și-a însușit în cinci zile suma de 4 000 lei. Anterior avusese șapte condamnări.

NEGLIJENȚA, BAT-O VINA

Din cauza înregistrării neglijente a datelor de stare civilă (naștere, cununie, inversarea sexelor etc.), la cele opt judecătoria din Capitală s-au înregistrat peste 650 de cereri de rectificarea actelor greșite.

— Locul acesta e pentru femei cu copii în brate
— Păi, e în regulă! Să-ți arăt... certificatul de naștere

NEGLIJENȚA, BAT-O VINA

NEGLIJENȚA, BAT-O VINA

— Antecedente penale ai?
— Euuu? Să n-am parte de spectacolele astea dacă
— Ei, lasă! Nu te mai jura că te cred.

NEGLIJENȚA, BAT-O VINA

NEGLIJENȚA, BAT-O VINA

Neglijența, bat-o vina!!!

Reportaj de I. Vasile
Desene de Al. Clenciu

NEGLIJENȚA, BAT-O VINA

NEGLIJENȚA, BAT-O VINA

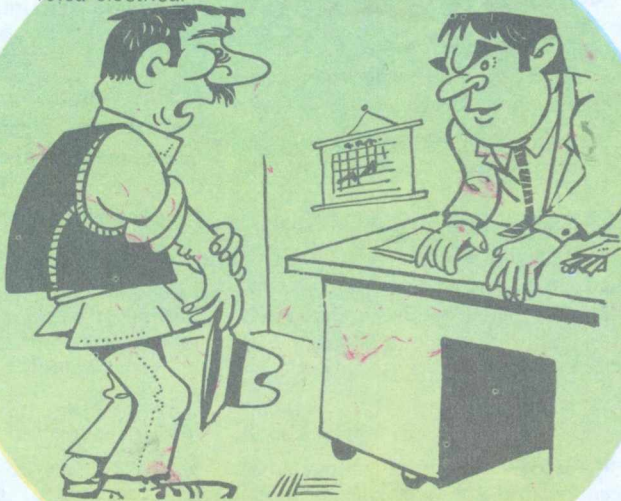

PAZNICUL. — Acum ți-ai găsit să mă trezești?! Tocmai cind se făcea că pusesem mina pe un hoț?!

NEGLIJENȚA, BAT-O VINA

NEGLIJENȚA, BAT-O VINA

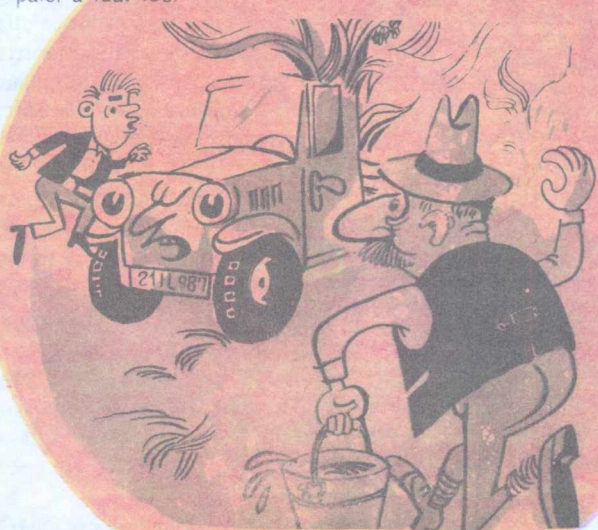
La C.A.P. Coșereni, județul Ilfov, 11 vite și-au găsit moartea prin electrocutare din cauza neglijenței celor ce i-au instalat într-o boxă, pe deasupra căreia trecea o rețea electrică.

— Îmi pare rău, dar după electrocutarea vișeilor, conducerea a hotărît să te ținem și pe dumneata în curenț...
— Aoleu!...
— ...cu cit ai de plătit!

NEGLIJENȚA, BAT-O VINA

Autocamionul nr. 21.IL.987 al Combinatului Alimentar Ialomița, fiind lăsat cu motorul în funcțiune lângă o câpîță de paie, a luat foc.

AUTO 21.IL.987. — Ard de nerăbdare să știu cine o să mă plătească.

Diodor își îmbracă pijamaua. Deși era ora cinci după amiază, pendula din perete bătu lugubru de 49 de ori. (Fusese reparată la cooperativa «Artă și precizie». De atunci bate mereu lugubru). Diodor se întinse pe pat și încet, încet simți cum își pierde cunoștința începând să sfârșie. Dar, la urma urmei, cine era acest Diodor? Diodor era șef de serviciu la una din multele întreprinderi de construcții.

Lipsit de vicii, Diodor nu bea, nu fuma, nu acosta femei pe stradă și asta cu mult timp înaintea apariției decretului lămuritor pentru unii «craii» de profesie! Cu subalternii era aspru, necruțător, neînghițitor de șopirle: «Că să vedeți, că am fost, că... am avut o boală...» Avea însă două mari slăbiciuni: somnul de după amiază și proptelele. (Proteja sau nu proteja). Și mai avea ceva: credea că numai lui îi poate fi somn după amiază! Așa se explică faptul că Diodor nu rămânea niciodată peste ora progra-

mului nici măcar cu un minut. În schimb rămânea tov. Drăgan. De ce tocmai Drăgan? vă veți întreba dumneavoastră, iubii cititori? Pentru că Drăgan nu era niciodată gata la vreme de lucrările. Și nu era gata la vreme deoarece Diodor nu i le dădea la timp. Și mai era o cauză oarecum neînsemnată: Drăgan nu era simpatizat de Diodor. (Știți ce înseamnă să nu fii simpatic unuia care întâmplător îți este și șef!)

Ajuns acasă, Diodor, care locuia singur, își încălzea microtocana, după masă își îmbrăca mini-pijamaua, gonia muștele, scotea telefonul din

priză, închidea ferestrele, lăsa staturile, aruncându-se în brațele somnului cu o voluptate demnă de invidiat.

Să ne întorcem însă la scara care scîrția sinistru la începutul capitolului. Un necunoscut se opri în stradă, măsură cu o privire ciudată casa, se uită cu grijă în dreapta și în stînga lui, în vreme ce figura necunoscutului se lăți într-un rinjet de satisfacție. Băgase mina în buzunarul drept al pardesiului și...

(Urmăriți în numărul de mîine seria a doua din «Răzbumarea Dragonului»).

SERIA A II-A

(Zicem că azi e mîine. așa că publicăm seria a doua)... Privirile necunoscutului se opriră pe cutia cu scrisori cu numele lui Diodor. Din nou rinjetul bestial îi flutură pe chipul cu trăsături sadice. Apoi începu să urce treptele care scîrțiau sinistru. Ajuns în dreptul ușii lui Diodor, necunoscutul se uită cu atenție la cartea de vizită de pe ușă și rinjind din nou, scoase din buzunar o listă pe care n-am putut vedea ce scrie și de pe care șterse cu un stilou numele lui Diodor, mormăind cu satisfacție ceva de neînțeles. Apoi,

după ce ascunse hîrtia și stiloul, cu un calm desăvîrșit, băgă în același timp mina stîngă în buzunarul pardesiului, în care se ghicea ceva nedefinit și...

(Urmăriți mîine seria a treia din «Răzbumarea Dragonului»).

SERIA A III-A

...fiorosul necunoscut apăsă lung pe sonerie. Diodor sări buimac din pat, blestemînd groaznic. Pufni pe nări, se întinse, căscă, apoi se apropie de ușă întrebînd furios cine e? De dincolo de ușă vocea îi răspunse un «EU» bizar. Diodor deschise ușă. În fața lui se afla un necunoscut de înălțime potrivită, îmbrăcat cu mănuși de culoare maro, o haină uzată, care se zărea de sub pardesiu și o cravată de aceeași culoare, ceea ce permise lui Diodor să facă repede o reflecție memorabilă (în gînd, bineînțeles): «Nu l-am văzut pe omul acesta în viața mea!»

Spre stupefacția lui Diodor, necunoscutul rînji și răspunse: «Nici eu!» (Bineînțeles că totul se petrecea în gîndurile lor, ca și stupefacțiile necesare). Deci, după stupefacția lui Diodor și stupefacția necunoscutului, au rămas o clipă amîndoi stupefiați.

— Dumneavoastră aveți un flaut! rînji necunoscutul.

— Flaut? Ce fel de flaut, domnule?

Necunoscutul schiță gestul cîntecului la flaut, făcînd și cîteva triuri:

— Tiurli, tiurli, tiurli!

— Tiurli, tiurli, tiurli? La ora asta?

În clipa aceea ochii lui Diodor se măriră peste măsură, iar gura lui se pregătea să dea un strigăt asurzitor cînd se petrecu ceva îngrozitor...

(Urmăriți mîine seria a patra din «Răzbumarea Dragonului»).

SERIA A IV-A

...Diodor își aduse aminte că avea un vecin dat naibii, voinic și irascibil, astfel că strigătul lui se transformă într-un miolrăit indignat.

— Tiurli, tiurli, la ușa mea? Faci glume idioate cu mine? Cum îți permiti?

Necunoscutul rînji bizar, straniu, lugubru, funerar și sinistru, dispărînd pe scările care scîrțiau ciudat. Diodor trînti ușa, trîntindu-se din nou pe pat. Pendula bătu și mai lugubru cele 73 de bătăi. (V-am spus că fusese reparată de cîteva zile și de atunci bătea încontinuu). Pînă cînd să adoarmă, Diodor se gîndi la curioasa întîmplare. Cineva urmărea să-i distrugă liniștea! Dar cine era acel cineva care urmărea așa ceva, căutînd niscaiva, nu-i așa, metode de distrugere?! În urma acestui efort de gîndire, Diodor dădu un muget scurt pierzîndu-și din nou cunoștința și începu să sfârșie. Scara de lemn scîrții sinistru sub pașii altui necunoscut care, ajuns în fața ușii lui Diodor, rosti grav: «Va să zică aici șade!» După această reflecție făcută cu glas tare apăsă pe butonul soneriei, dîndu-se brusc cîteva pași înapoi și...

(Urmăriți mîine seria a cincea din «Răzbumarea Dragonului»).

SERIA A V-A

...supsă o bomboană mentolată. Diodor se ridică insultînd îngrozitor soneria și degetul care o apăsase, se uită cruciș de furie și se azvîrli cu capul înainte spre ușă. Dar aici Diodor încurcă puțin borcanele, astfel că, după ce deschise ușă, întrebă cine e. Necunoscutul se uită în urma lui și, nevăzînd pe nimeni, răspunse: «Eu!» Feroce ca un tigră, Diodor trînti ușa strigînd: «Bine!» Iar necunoscutul coborî scările în goană, spunînd mai mult pentru el: «Aha!»

Dar, deodată, necunoscutul se opri brusc. Se întoarse și urcă scările în fugă, scîrțînd sinistru (Scă-

riile, nu necunoscutul). Sună din nou. De data aceasta Diodor nu mai avu nici o...

(Urmăriți mîine seria a șasea din «Răzbumarea Dragonului»).

SERIA A VI-A

...scăpare.

— Ce vrei? urlă Diodor în culmea culmilor, culminată prin acest strigăt de furie.

— Căruciorul de copil! strigă și necunoscutul.

— Al cui? răcni Diodor.

— Al dumitale!

Diodor auzi pendula bătînd funest 83 de lovituri pe minut.

— N-ai telefonat dumneata că ai un cărucior de copil?

— Unde să telefonez, pentru numele lui Dumnezeu! hohoti Diodor inebunit.

— La mine acasă, lua-te-ar naiba! zbiră necunoscutul, dîndu-și seama că o farsă plusquam sinistră se jucase pe spinarea lui.

În clipa aceea Diodor smulse un baston din țîșini și, deschizînd brusc ... gura, se repezi urlînd pe urmele necunoscutului, care acum era departe. Deodată o bănuială ciudată prinse pojghiță pe creierul lui Diodor. Chiar în clipa aceea își dădu...

(Urmăriți mîine epilogul serialului «Răzbumarea Dragonului»).

EPILOG

...seama că fiara din umbră care atenta la viața lui nu putea fi altul decît Drăgan care, neavînd ceva mai bun de făcut la birou, după program, telefona la diverse adrese din «Mica Publicitate» dînd adresa lui Diodor, pentru a fi deranjat în orele lui de vîrf.

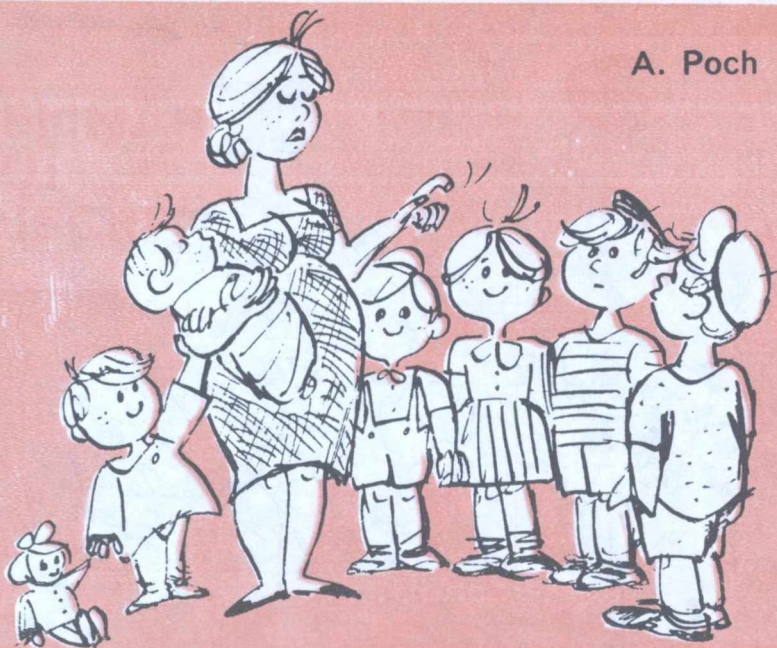
— Ah! strigă Diodor într-o limbă necunoscută. Mișelul! Fiara! Îl învăț eu minte! Îl voi tăia de la primă! Apoi se aruncă de sus, de la etajul trei, direct în patul lui care, printr-o întîmplare fericită, se afla tot la etajul trei.

N.A. Dintr-o greșeală de tipar a apărut «Răzbumarea Dragonului», în loc de «Răzbumarea Drăganului». Cititorii sint rugați să facă eventual convenita rectificarea a acestei greșeli care a schimbat toț sensul dramaticii întîmplării...

Buenos-Aires. În exclusivitate pentru revista «Urzica» din Drumul Taberei.

A. Poch

— Mă iubește, nu mă iubește...

Sadi Rudeanu

SCRISOARE SURPRIZĂ

Am primit pe adresa mea o scrisoare. Știți de unde? Din junglă. Puteți să vă mirați, puteți să nu vă mirați, puteți să mă credeți, puteți să nu mă credeți, eu am primit o scrisoare din junglă. Este adevărat, scrisoarea e scrisă cu picioarele, dar e și normal deoarece au scris-o niște maimuțe. Nu știu de ce m-au ales tocmai pe mine ca adresant, dar n-am să mă apuc acum să analizez problema, că n-am de gând să mă jignesc singur. Oricum, celor care nu mă cred, le țin scrisoarea la dispoziție în original. Și acum iat-o:

de paraziți, trântori, nu fac nimic și trăiesc pe spinarea părinților sau pe alte spinări, ceea ce nici chiar maimuțoi noștri nu fac? De ce, domnule, să ne jignească pe noi când, după cum se vede, comportarea noastră nu suferă comparație cu a lor? E adevărat, noi aici, în junglă, nu avem baruri de zi, baruri de noapte și chiar dacă ar exista nu am avea timp de pierdut în ele, că nouă nu ne dau de mâncare nici mama, nici tata., nici neamurile. Și apoi n-am fi noi ne-bune să ne înecăm creierii în coniac, țuică, gin sau alte băuturi din astea, care amțesc prezentul și distrug viitorul, pentru că noi sîntem conștiente că trebuie să facem ceva pe lumea asta pentru noi maimuțele și maimuțoi noștri, că și așa sîntem rămași destul de în urmă față de voi. Să ne înțelegem, față de aceste persoane nu ne considerăm rămase în urmă, pentru că să dăm un exemplu: dacă la noi în junglă ar fi o frizerie, vă asigur că ar fi coadă la tuns. Ca să revin la baruri, noi, care nu le avem, ne distrăm așa putea spune mai omenește. Ne adunăm mai multe pe o cracă sau în iarbă, discutăm, cîntăm sau jucăm diferite jocuri. Să fie clar însă, nu jocuri de noroc, că n-o să am eu inima, de pildă, să-i iau la cărți nucile de cocos unui semen al meu, pe care acesta le-a cules cu trudă.

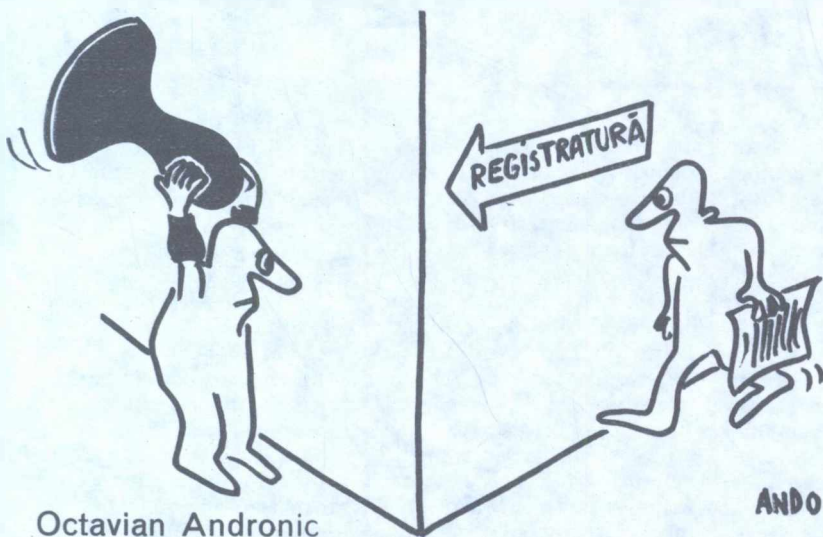
Dragă amice,
Subsemnatele, reprezentante ale tribului de maimuțe Mu-Mu, ne adresăm dumitale cu speranța că ne vei înțelege și vei depune eforturi să se ia măsuri în problema care ne doare. Sîntem indignate de faptul că astăzi se dă, unui anumit soi de tineri, calificativul de maimuță sau maimuțoi, bineînțeles în sens pejorativ. Dar de ce, amice dragă? De ce sîntem noi folosite ca poreclă pentru anumite persoane cu trăsături ultranegative? În primul rînd ar trebui să se țină seama că noi, maimuțele, vorbim limba noastră, limba pe care o vorbeau și strămoșii noștri, nu ca persoanele respective care deformează limba lor maternă prin diverse expresii trăsnite, împurmutînd chiar și sunete din limba noastră. Dar ce sîntem noi de vină, omule? Noi am luat din limba lor sau ei dintr-a noastră? Asta ar fi una. Faptul că noi umblăm ne tuse, este un lucru independent de voința noastră intrucit în junglă nu avem frizeri, coafori, băi și alte invenții ale civilizației voastre. Dar de ce să fim noi blamate pentru faptul că aceste persoane, avînd la dispoziție băi, coafori și frizeri, nu le folosesc? Sigur că ei, procedînd așa, ajung să semene cu noi, faptul acesta nu ne avantajează deloc, dar de ce să plătim noi oalele sparte? Mai departe. Noi, aici în junglă, ne-am întemeiat familii, avem grijă de maimuțoi noștri scumpi și muncim toată ziua, alergînd după hrană și adăpost. Și acest lucru îl fac și maimuțoi noștri scumpi de mici. Ce sîntem noi de vină dacă persoanele în chestiune se complac în postura

E adevărat, se spune despre noi că ne place să-i imităm pe oamenii! Dar, după cum vezi, nu pe toți. Pe ăștia n-o să-i imităm niciodată și de aceea cerem să nu mai fie tratați cu numele nostru deoarece noi nu facem nimic ca să meritem această jignire. Un membru al familiei noastre spune să ne răzbunăm și să luăm și noi porecle de-ale lor ca «garide», «gagiu», «bă față» și altele. Noi niciodată n-o să ne coborim alt de jos.

În încheiere, te rugăm, dragă prietene, fă ceva pentru a remedia această situație, care ne pune într-o postură nemeșită. Îți trimitem scrisoarea printr-o maimuță care joacă la voi la circ și a fost acasă în concediu.

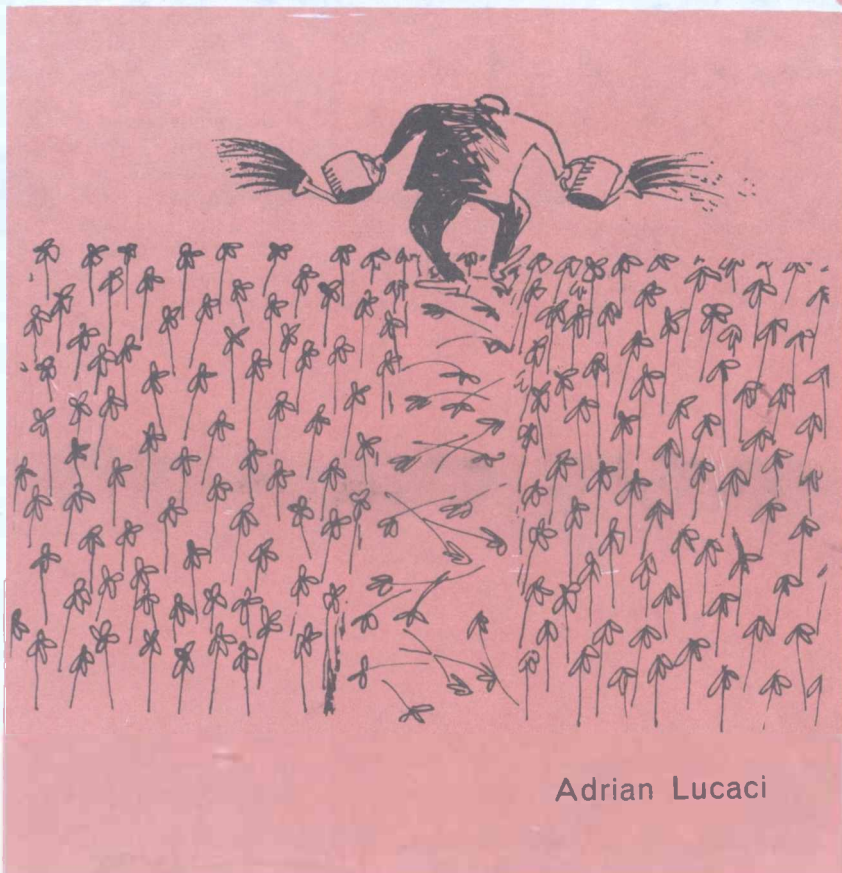
Cu mulțumiri,
Mo-Mo și Me-Me

P.S. Tu ce faci? Mai scrii, mai scrii?

Octavian Andronic

ANDO

Adrian Lucaci

Craiova (De la trimisul nostru după țigări, că poate acolo găsește și «Amiral»): ieri a avut loc în localitate dezvelirea mobilului pentru care bazinul ștrandului din incinta Stadionului «Tineretului» tot nu funcționează cu apă caldă. Cu acest prilej, a fost dată jos pinza de păianjeni de pe instalația termică respectivă. În incheierea festivității, un reprezentant al Consiliului județean pentru Cultură Fizică și Sport Dolj a rostit o cuvântare caldă, care însă n-a putut încălzi și apa din bazinul destinat Centrului de învățare a înotului. Iată de altfel ce a spus vorbitorul înscris la cuvânt din oficiu:

DRAGI PRIETENI AI ÎNOTULUI,

Ne-am adunat aici să comemorăm împlinirea a doi ani (în cifre și litere) de când instalația termică a bazinului rămâne rece, de parcă ar fi fost montată pentru a produce zăpadă pe cale artificială și nu viitori înotători de performanță. Din această cauză, tinerii pot învăța aici înotul în lunile octombrie-aprilie numai în slipuri îmblănite. Cum asemenea costume de baie nu se fabrică, fiind și incomode, ei iau lecții doar prin corespondență, unde nu este necesar un bazin, că nici nu încap în plic.

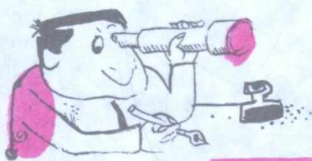
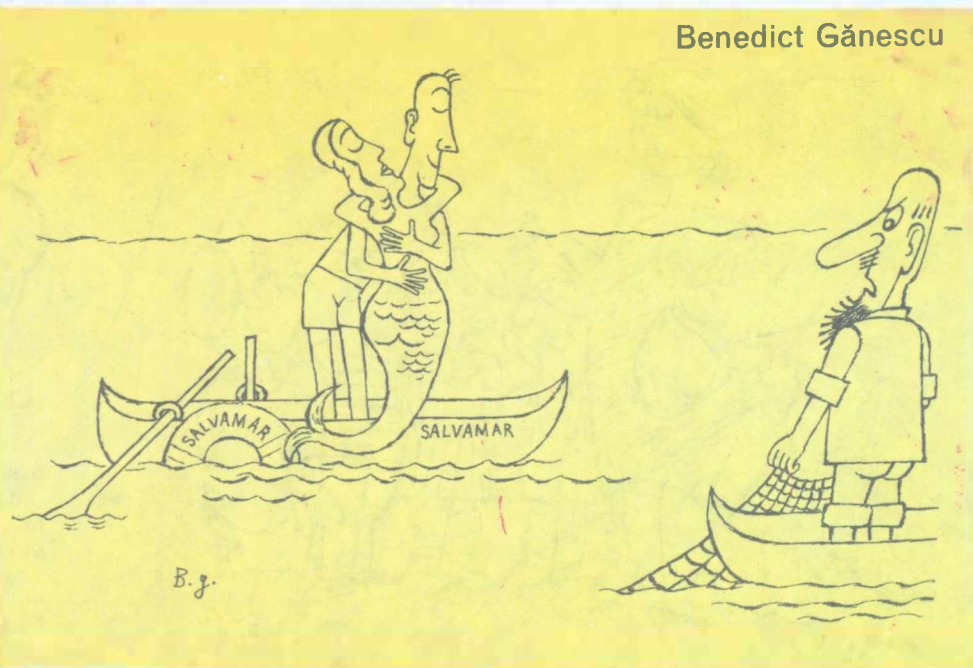
Profit de ocazie pentru a felicita pe cei care totuși au învățat primele mișcări în apă, în cele două săptămâni din 1968, când instalația termică a funcționat pentru probe tehnologice. Deci am reușit o performanță de neînviat și de neimitat: cheltuirea sumei de 181 500 lei, din care 57 500 lei numai cu racordul termic, ca bazinul să aibă apă caldă numai 14 zile. Înseamnă deci circa 13 000 lei pe zi, bani aruncați pe apa Simbetei, deși asta nu curge prin conducte. Credem, că ar fi costat mai puțin dacă în loc de apă, bazinul era umplut cu șampanie, care, se știe, încălzește.

Astfel, la această bază sportivă au fost la înălțimea unei trambuline cheltuielile, ca și cum C.J.E.F.S.-ul Dolj ar înota în fonduri în toate stilurile omologate de Federația internațională. De fapt, noi am practicat o nouă probă atletică și anume aruncarea banilor antrenanți de conducerea liceului «Frații Buzești» din oraș. În anul 1966 aceasta și-a dat acordul pentru racordul termic cu bazinul, având în vedere că fostul U.C.F.S. regional Oltenia îi întinsese o mână de mîșoare, vreau să spun o mână de ajutor pentru a se amenaja o bază sportivă la școală.

Spre ghinionul nostru, baza sportivă a liceului a fost gata înainte de a comemora acum. De aceea, în luna ianuarie 1968, când bazinului i s-a făcut bransamentul la centrala termică a școlii, conducerea ei s-a răzgîndit, iar în locul căldurii promise a manifestat o totală răceală. Susținea pur și simplu că se uzaseră cazanele termice deoarece nu li se făcuse de mulți ani nici o reparație. Ca atare, a tăiat racordul și activitatea Centrului de învățare a înotului. Astfel, până să învețe tinerii înotul, am învățat noi turismul cu drumurile făcute pe la toate forurile școlare municipale și județene.

Este drept, le spunem noi, cazanele liceului s-au uzat, că nu sînt cele de la Porțile de Fier, să țină milenii în șir. Dar ce împiedica direcțiunea să le repare la timp, dacă știa de convenția încheiată cu noi? Drept răspuns la întrebare, ni s-au oferit scuze, care însă nu țin de cald nici măcar apei din bazin. Pînă la urmă, Consiliul popular municipal, cu adresa nr. 6 529 din 21 mai 1970, ne-a dat o soluție și anume să dea I.G.O. o soluție pentru încălzirea mult dorită. Ceea ce înseamnă alte fonduri, alte lucrări și, poate, alte comemorări ca aceasta. Iar Centrul de înot continuă să rămînă pentru tineri un centru de nemulțumiri.

De aceea, propun un moment de reculegere a celor vinovați de situație. Poate după asta se vor purta cu noi ca Frații Buzești, al căror nume îl are liceul. Nu de alta, dar dacă școala dă lumină tinerilor, de ce să nu le dea și căldură la bazin? Altminteri, nu ne rămîne decît să angajăm la ștrand o salariată cu numele de Mia. În felul acesta, vorba ceea, unde a mers suta (de mii și mai bine), se va duce și Mia!

URZICO DE DEPARTE-TI SCRIU

DRAGĂ URZICO,

Într-o bună zi administrația spitalului din comuna Fierbinți s-a adresat Întreprinderii de gospodărie orășenească I.G.O.) Urziceni cerându-i să monteze în câteva din saloane cinci sobe de teracotă.

Preluind comanda și încasînd banii pentru această lucrare, I.G.O. Urziceni a asiguratură spitalului că în scurt timp sobele vor fi instalate și că totul va fi în perfectă regulă.

Iată însă că de la data cînd I.G.O. a făcut această asigurare au trecut multe luni de zile și sobele n-au apucat încă să se... vadă în spital.

Și poate că nimeni nu ar fi îngrijorat dacă timpul ar sta în loc! Dar uite că vara a trecut și nu peste multă vreme vor veni zile reci.

Ar trebui ca I.G.O. Urziceni să rezolve o dată problema cu cele cinci sobe, că doar nu cred să-și inchipuie că-n Fierbinți e cald și iarna!

Teodorescu Marin, com. Fierbinți, jud. Ilfov

URZICO,

În raza de activitate a medicului veterinar Popescu I. figurează și C.A.P.-ul Caragiale, o unitate cu un sector zootehnic dezvoltat. Bineînțeles că, avînd multe animale, îngrijirea lor trebuie supravegheată cu deosebită atenție, pentru a se evita orice neplăcere. Numai că de treaba asta doctorul Popescu I. nu se prea sîchinesește. El vine la C.A.P. o dată pe săptămînă, trece pe lângă patrupelele de aici de parcă nici nu le-ar vedea și se oprește direct la baciul unității, căruia îi cere o dovadă că

s-a prezentat la datorie! Baciul îi dă pe loc «țidula» medicul îi spune — la vedere — și cu asta controlul veterinar a luat sfîrșit! E drept că în toată povestea asta doctorul Popescu a avut șansa să dea peste un baci care nu știe ce-i aia birocrația, că altfel nu obținea de la dînsul de fiecare dată atît de repede, cite o dovadă de prezentare! Dar, în sfîrșit, e cazul să se atragă atenția acestui medic veterinar să se ocupe de azi înainte cum se cuvine de animale, că oameni sîntem!...

Georgescu Vasile, C.A.P. Caragiale, jud. Dimbovița

URZICO DRAGĂ,

La cooperativa «Voința» din Craiova, secția de tricotaie, s-au comis o serie de abuzuri, la care a contribuit substanțial și soțul șefei acestei secții, cu consimțămîntul fostului președinte Nicolau Eugen — scos din această funcție de către U.J.C.M. Dolj.

Iată acum cîteva amănunte interesante: domnul Păuneată (ăsta-i soțul șefei de la tricotaie) făcea propuneri pentru angajări, iar soția sa le accepta. Ulterior s-a aflat că, de fapt, pentru aceste angajări soții Păuneată încasau diverse sume de bani, pe care le justificau față de respectivele persoane sub diferite prețexte. Astfel au reușit să intre în cooperativă circa 50 de persoane care nu posedau nici un fel de cunoștințe profesionale, nu îndeplineau condițiile de vîrstă și nici nu aveau domiciliul în Craiova sau măcar în zona limită a distanței admise de regulament. Astfel stînd lu-

crurile, s-a pornit o anchetă temeinică, la finele căreia s-a hotărît ca șefa de secție Păuneată Oprică să fie exclusă din cooperativă.

Și uite așa, «țesătura» de la tricotaie s-a deșirată!...

Bunescu D., Craiova

URZICUȚO,

La centrala termică a Fabricii de amidon și spirt din Sînsimion se află în stare de exploatare două cazane de abur care, fiind cam uzate, nu mai au capacitatea de a produce aburii industriali ceruți de procesul de producție. Cu toate acestea, cazanul nou-nouț primit încă anul trecut în luna august și care are posibilitatea de a produce aburi cît cele două cazane la un loc, ba poate chiar mai mult, șade nefolosit, fiind lăsat afară sub cerul liber, supus unor degradări inevitabile. Nu mai vreau să insist și asupra altui aspect, și anume că acest cazan valorează peste un milion de lei și că plata amortismentului său se ridică la aproape 51 000 de lei anual.

Dar această chestiune observ că nu are încă nici un efect asupra direcțiunii Fabricii de amidon și spirt, dovadă că pînă în prezent nu a luat vreo măsură în vederea punerii în funcțiune a acestui cazan care ar putea să satisfacă pe deplin cerințele întreprinderii.

Se pare însă că la ora actuală situația a devenit cunoscută la nivel de minister. Era de așteptat! Aburii o pornesc întotdeauna în sus!...

Panaiteșcu Sandu, Sînsimion, jud. Harghita

Rubrică realizată de Dan Manolescu

CU LECTIA NE-INVATAȚA

În timpul refugiului de la Iași, din 1916—1918, nenea lancu Brezeanu prinsese mare drag de tînărul său coleg și proaspăt angajat al teatrului național, actorul Ion Sârbul, căruia îi îndrumase pașii spre un strălucit debut cu «Ion» din «Năpasta».

Cînd și-a dat seama că Sârbul îi stă cu cinste alături nu numai pe scenă, ci și în fața paharului, nenea lancu i-a dezvăluit toată căldura sufletului său sincer, în ciuda aspectului burzului, pe care-l aborda de obicei.

Cîstind prietenia arătată, Ion Sârbul a răspuns cu aceeași sinceritate și dragoste marelui său înaintaș, dar, vorba... turcului: «chi sem se facîm»... Niciodată cei doi actori nu scăpau nici un prilej de a se tachina, spre deliciul colegilor de masă, alături de care oficiau «poemul dăruirilor bachice», fără să cadă înfrînți de libațiuni.

Prin anii '34, Ion Sârbul, cu un cîrd de rude și prieteni, trecuse, de la Pietroșița, peste Bucegi și poposea la restaurantul «Cazino» la Sinaia...

Aici a dat peste lancu Brezeanu, cu un maldăr de chiștoace în față, adunate într-o scrumieră și sorbind, agale, dintr-o... cafea cu lapte...

— Ce e, nene lancule?... Ai trecut la post și rugăciuni?!?... Te călugărești?...

— Nu vorbi prostii, mă!... M-a pus Lucreția la regim... Poimiine joc «Năpasta», aici, să facem fonduri pentru tîrnosirea unei biserici, așa că mă ține nevasta sub cheie. Dar cu voi ce e?...

Prinzind momentul, Ion Sârbul i-a răspuns tainic:

— Eu ți-aș spune, dar mi-e că te superi...

— De ce să mă supăr?...

— Deh!... Știu eu...

— Spune mă, o dată, și nu mă mai fierbe atîta...

— Bine... dar să fie păcatul dumitale, dacă te-oi supăra... Am venit în... interes profesional...

— Ce... «interes»... ce... «profesional»?

— Știi că și eu îl joc pe «Ion»...

— Da!... Acum însă îl joc eu...

— Păi, tocmai asta e...

— Ce tot bîigui acolo, tu?...

— Nene lancule... am auzit și eu de spectacol... și... se vorbește că nu prea te simți bine, așa că...

— Așa că...?!?...

— M-am gîndit că... cine știe ce se poate întîmpla și am venit repede să... nu rămînă spectacolul nejuțat!...

Cam tot prin anii ăia, nenea lancu, care locuia pe strada Atelierului, lîngă piața Matache Măcelaru, descoperise pe Popa Tatu, o circiumioară a piețarilor, modestă, dar cu rezerve de vin bun...

Într-o zi, crîșmarul Boghez, stăpînul circiumioarei, s-a pomenit cu o ceată veselă și gălăgioasă, condusă de lancu Brezeanu, în chip de nou Tanhaüser, care-și conducea pelerinii să-și afle izbăvirea în vinul cel bun, de curînd găsit...

Peste puțin timp și-au dobîndit «masa lor» (ca la «Capșa»), pe care se găsea sprijinit de un pahar, un cartonaș alb, caligrafiat de o mină cam stîngace: «Rezervat pt. d-nii artiști».

După o vreme, patronul Boghez a murit, bolnav de tuberculoză osoasă. Curînd după asta, Ion Sârbul ședea singur la «masa lor», dus pe gînduri, cînd a apărut nenea lancu:

— Ce e, mă, cu tine, ți s-au înecat corăbiile?...

— Ei, nene lancule, mă gîndeam cum s-a prăpădit bietul Boghez, săracu'!

— Ce să-i faci?... «Toți pe rînd, pe rînd ca la moară...», cum spune Dragomir... Ce crezi că tu ai să scapi?

— N-am să scap, dar, cel puțin pînă la mine, mai e!... Văd c-a început-o cu B!

— Cum adică?...

— Păi a murit Alecu Bărcănescu... se duseră Boghez... Victor Botez și mai sint destui cu B.

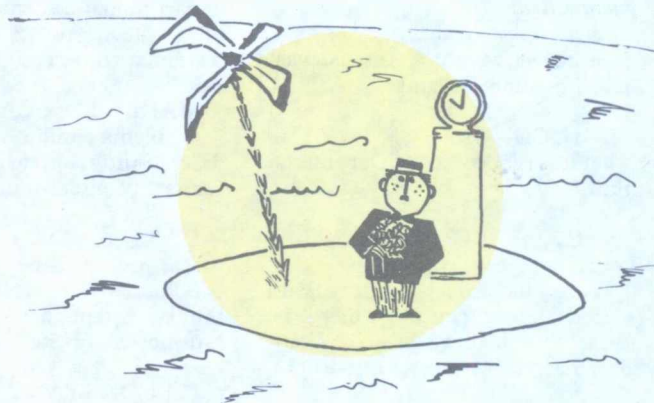
Nenea lancu s-a fîit peste masă: — Dar ce crezi tu, mă, că-i ia pe toți la rînd, după alfabet?!... Mai întoarce foaia la catalog și sare la altă literă... la S, de exemplu și te prinde cu lecția neinvatăta... Atunci te-a luat dracu?!... Te-a luat...

(Fragmente din volumul biografic, în manuscris «Ion Sârbul»)

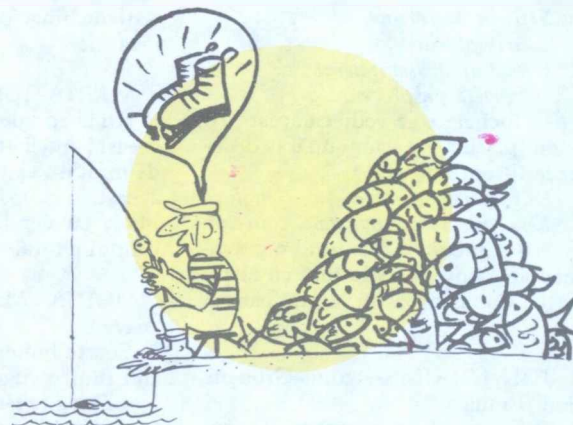

PUBLICĂM MAI JOS DESENELE SELECȚIONATE LA CONCURSURILE 12 ȘI 13 «DESENAȚI CU NOI»

Șerban Aurel (Orșova)

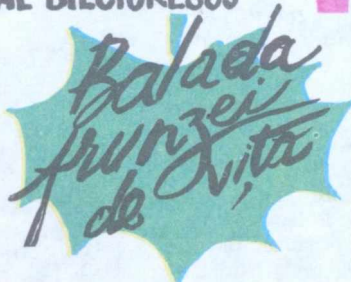
Păcuraru Vasile (Arad)

*Eu sint de viță veche: din epoca lui Noe...
Și Bachus mi-e strămoșul la care mă închin.
Copil îmi este mustul, nepot — semețul vin
Pe care-l bea tot omul de gust sau de nevoie.*

*Mi-e via, reședință; simbol îmi e butoiul
Burtos, ce-n el conține tezaurul — nectar
De aur care rîde în orișice pahar —
Și-ndeamnă filozofii să sburde! Tot convoiul*

AL BILCIURESCU

*De inși celebri fost-au, din vremuri depărtate,
Amicii mei la chefură... Cîntatu-m-a Ovid,
Caligula, Seneca, Nerone cel perfid;
Iar toți imperatorii îmi fură slugi plecate.*

*La Nord, la Sud, oriunde, pe vînt, pe ploj, pe-arsiță,
Extrage Omenirea din sucu-mi visul ei...
Dar ce rușine, Bachus, cînd, astăzi, văd femei
Umblînd la fel ca Eva, cu mini-foi de viță!*

RODICA TOTT POSTA REDAȚIEI

NICOLAE DESPOIU — com. Băbeni, jud. Vilcea

Mi-ați dat o idee. Deoarece primesc foarte multe fotografii de la corespondenți și pentru că nu le pot transporta fără riscuri acasă, m-am gândit să inițiem un fel de album al corespondenților. Poate cîndva, Academia va descoperi printre fotografiile din el chipul vreunui... geniu. Am reținut deci poza dv. (poeziile sînt mai puțin reușite).

IULIAN MOCANU — Loco
În poezia «Diferite flori» scrieți:
*Mare-i grădina
și lată.*

*Multe flori trec,
multe apar
fizicul aparte-l au...*
Ce pot să vă spun? Într-adevăr:
mare-i grădina. Și lată!

BUNICU — Pitești
Versificație corectă. Dar numai
atit...

ȘTEFAN BUCIUMEANU —
Tecuci

Toate lucrările dumneavoastră (schiță, desen, cugetări) merg pe aceeași linie. Adică, spre coș. E absolut necesar să faceți o cotitură...

R. GHIMPE — Tirgu Mureș
La început vă adresați — în versuri — prietenului dumneavoastră astfel:

*Ești un prefăcut
Foarte plăcut.
Un aliaj de sentimente
Împărțite pe procenie...*
În încheiere se vede că acest prieten «plăcut» v-a cam supărat deoarece îi reproșați:

*Dar personalitatea ta complexă
Este din toate punctele convexă.*
Nu știu cum o fi arătînd o personalitate convexă. Știu însă că inspirația dumneavoastră arată foarte... rău.

ION UDREA — com. Gropeni, jud. Brăila

Intenția dumneavoastră e frumoasă, dar noi nu publicăm «Cințee cu poezii», ci poezii cu... cîntec. E cu totul altceva...

IATAN D. GHEORGHE, com. Pietroasele, jud. Buzău

În scrisoare ne întrebăți dacă anecdotele dumneavoastră «se pretează pentru a vedea lumina tiparului». Nu, nu vor vedea lumina tiparului deoarece v-ați «pretat» să le copiați din alte reviste...

ION MIRCIOAGĂ — Loco
Ce pot să spun în fața acestor versuri?

*Privind la chipul tău eu mă inspir
În poezii erotice, fără perdele...*
Mă rog, vă puteți inspira oricum și din orice, dar de ce țineți să știți

toată lumea ce gânduri lipsite de poezie vă trec prin cap?

NICOLAE BARTHA — Eforie-Sud

De ce scrieți despre lucruri pe care nu le cunoașteți? De pildă, toreadorii nu se iau la luptă cu... boii ci, aș zice — dimpotrivă). Cu cea de-a doua poezie în care declarați că scrieți versuri din plictiseală ca să mă plictisiți — ați reușit. Preferam să scrieți însă din motive mult mai umanitare...

CANA L. TEODOR — Craiova
În materie de caricaturi primim lucrări numai cu... materialul clientului. Deci, nu ne mai trimiteți texte pentru desene.

MARIA IACOBAN — Iași
Problema ciinilor «zgîlțiiți de flori drăcești» nu ne preocupă prea mult. Căutați-vă alte... muze.

DĂNILĂ DAN — com. Corbasca, jud. Bacău.

Schița «Îndrăzneala» este foarte timidă. Așteptăm să faceți un salt. Nu mortal, firește!

C. CONSTANT — Loco
Nu putem decît să o felicităm pe nepoțica dumneavoastră Nicoleta, care a împlinit vîrsta de un an și jumătate. Din păcate, poezia pe care i-ați închinat-o nu este la... înălțimea ei.

MARIA IORGA — Tecuci
Nu aveți talent la desen, dar dacă această ineditărie vă încîntă atît de mult nu văd de ce v-ați opri. E și aceasta o ocupație plăcută în timpul liber, cu condiția să nu... ocupați timpul altora.

HORIA MAIEREANU — Suceava

Foarte bune (adică și cu haz) sînt trei dintre cugetări:

● *După ce i-a dat toate asigurările că va fi mîna lui dreaptă, a început să lucreze doar cu stînga.*

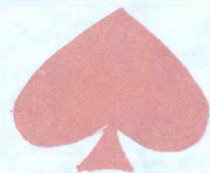
● *Sînt oameni chemați să se pronunțe dacă un lucru este alb sau negru, dar nu au reușit niciodată să distingă decît tonurile cenușii.*

● *S-a hotărît să ridice niște probleme pe «marginile» unei lucrări, dar a comis două greșeli: a ridicat probleme peste puterile lui și s-a apropiat prea mult de margine... Au fost ultimele lui greșeli...*

DEOCAMDATĂ, NU!

Codrea Spiridon, Floca Mihai, P. Ica, Rada Emil, Cîho Petru, Petroiu Pompiliu, I.S. Boșoara, Donic Walter, Fillot Nicolae, Baciu Adrian, Șoghior Mircea, Brudaru Ion, Fernea Augustin, Buciu Victor Marian, Pepe Onug.

ȘTIINȚA EXACTĂ

Fără a avea pretenția unei lucrări științifice, ne străduim ca materialul de față să trateze unele aspecte din științele exacte.

Nu știu dacă vulcanologia face parte din științele exacte și asta este o vină a noastră, dar cu îngăduința dv. vom începe cu ea.

Astăzi, pe întregul glob terestru sînt nenumărați vulcani activi, astfel încît seismografele din toate colțurile lumii au treabă nu jucărie, cu înregistrările.

Vulcanii de la noi din țară nu ne-au mai dat de furcă din vremuri imemorabile. Remarcăm însă, ca un fapt deosebit de curios, existența în chiar inima țării, adică în Capitală, a unui vulcan activ, de a cărui existență seismografele n-au habar, cu toate că în anumite sfere ceva mai înalte izul activității sale provoacă unele dureri de cap. Dar tratînd în felul acesta problema, ne învîrtim pe lingă ea, fără a o atinge, ca motanul în jurul cîrnaților prea fierbinți.

S-o luăm deci de-a dreptul și să ajungem la... uzina «Vulcan», care se pare că a călcat cu... stîngul. Aici, deși seismografele n-au înregistrat nimic în ultimul an, scriptele contabile arată alarmant: un milion de lei, valoarea rebuturilor produse... în patru luni.

În ceea ce privește gospodărirea judicioasă a materialelor, la rubrica pierderi, sîntem nevoiți să ne folosim de o altă știință exactă: de matematică, și anume de capitolul progresii.

Pornim de la cifra 3, aceasta reprezentînd tonele de mortar de magnezită degradată. Sărim apoi la 100, care simbolizează tot atîtea tone de dolomită ce nu mai poate fi folosită și ne oprim la 500... de tone de nisip de Făget, care a luat drumul celorlalte două surate în pierderi.

Dacă ne-am oprit noi, stați și dumneavoastră puțin și vă mai trageți sufletul pentru că vom sări din nou la cifra 870 și apoi vom ridica ștacheta la 900, care, după cum vă spuneam, tot tone reprezintă, și anume de argilă caolinoasă și, respectiv, de nisip de Arghireș.

Acum, după atîtea salturi și sărituri, probabil că veți... sări să ne întrebați:

— *la ascultă, nenicule, ce ne tot imbeți cu apă rece?... Ce fel de progresie e asta?...*

Vă vom răspunde:

— *Întrebați pe cei de la «Vulcan». Ei... știu exact!...*

Ion Ruș

LEUL

ȘI

ANECDOTA

Dintre dobitoacele din lume
Singur leu-i receptiv la glume.
Cînd i se spunea vreo anecdotă
Nu stătea-ncruntat ca o ciubotă,
Ci rîdea prelung sau în cascade...
(O dovadă că e cumsecade!)
Înr-o zi măgarul, ca măgarul,
Înțelept? Știu eu? Sau prost cu carul!
I-a spus una bună și spumoasă
Cu un leu ce-i miel la el acasă...
Leul amuzat de întimplare
A-nceput să ridă tot mai tare,
Rîs din ăla sănătos... C-o gură
Ce se deschisese cît o șură...
(A deschis-o atît de larg, tilharul,
Pin-a încăput în ea... măgarul!)
Și dac-a intrat, numaidecît
Înghițînd i-a lumecat pe gît.
.....
Stă în burta leului, măgarul
Și filozofînd își varsă-amarul:
Doar părea cunoscător la glume...
Leii-s cei mai mari măgari din lume!

URZICA

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția Calea Victoriei nr. 25. Secția scrisori 14.60.34;
Secretariat de redacție 14.28.15. Tiparul executat la Com-
binatul Poligrafic «Casa Scînteii» 44.601

ÎN ACEST NUMĂR
VĂ PREZENTĂM
PE

jean

effel

«CREAȚIA» LUI
JEAN EFFEL

JEAN EFFEL, pseudonimul lui François Lejeune, născut în Franța în anul 1908, este astăzi unul din numele cele mai prestigioase ale graficii militante mondiale. Caricaturist politic, ilustrator de carte, afișist, desenator de filme animate, rămâne în toate aceste ipostaze același artist angajat în lupta pentru înfăptuirea unei societăți progresiste, luptător consecvent pentru pace și libertate socială. Pentru aceste calități Consiliul Mondial al Păcii l-a distins în 1958 cu suprema medalie.

Desenele sale publicate în presă și în zeci de albume îmbină armonios o grafică sintetică modernă cu texte impregnate de ingenioase jocuri de cuvinte, specifice umorului francez. Incisivitatea se îmbină cu poezia într-un mod original, creind o lume aparte.

Reproducem alăturat câteva desene din suitele «Face-rea lumii» și «Romanul lui Adam și al Evei», variantă jucăușă a «Creației».

Din cele peste 1000 de desene constituind «Creația», o selecție cuprinzătoare va apărea în acest an, în cadrul Editurii Politice.

E.T.

— Spune deja «tata» și «neant»!

— Unu ori doi?
— Șapte.

— «Am
Stram,
Gram...»

INCEPUTURILE POEZIEI

— Și nu e decît un plan: cînd
o să vezi asta în relief...

— Și ați făcut asta din ima-
ginație sau după natură?

